

Téged Vártalak_2025

Az élet bamba, furcsa és valahol a ráció közepette értelmetlen. Értékes vagyok, mégsem tesznek értem semmit. Fontos vagyok, a szavam sokat ér, mégis mikor megkérdezik: „mit szeretnél?”, eldobják, amit mondok. Szeretnek, de a szeretet addig terjed, amíg azt a „szerető” személy érdeke tartja. Van életem és vagyok, hisz gondolkodom, legalábbis azt hiszem mégis, amint nem vagyok elérhető az interneten a létezésem megszűnt, mint olyan létezni, ha pedig nem posztolok egy jó darabig, a szociális értékem zuhanni kezd, és ha már nem elegendő az értékem, a részvényeseim, akiknek bizony bennem van egy-egy kis részesedése, kivesznek mindent és én teljes lelki csődöt jelentek. „A pénz nem boldogít” - fele más szájjal mondogatjuk, mégis mindent azért teszünk. Ha pedig nincs, egy bárgyú mosollyal és késsel a kezünkben hadonászunk, hogy legyen. Háború van, de mégis béke. Olyan indokokért indítunk háborút, hogy majd később „béke legyen”. A föld melegszik és melegszik, érzi ezt minden ember, mégis a szív bennünk egyre fagyosabb és fagyosabb. Az étel egyre több, a családok pedig egyre kevesebben vannak. Ahol pedig nincs étel, ott egyre több az éhes száj. Nincs Isten, mégis hozzá imádkozunk, ha más nem segít. Ha pedig van Isten, akkor mi nem teszünk érte semmit. Adakozunk, mégis azt várjuk, mit kapunk cserébe. Minden lélegzetünkkel élni akarunk és mégis minden mozdulatunkkal egyre és egyre csak a halál tornácai felé toljuk magunkat, már-már járás helyett, csak vergődni látszó tagjainkkal. Hát mi az élet, ha nem egy hatalmas nagy irónia, egy bamba furcsaság?

A kezdetek kezdetén - még úgy Ádám és Éva környékén - jó lett volna, ha valaki megmondja nekem, hogy mi a helyzet az életemmel. Ki vagyok én igazán? Ki lehetek? Mennyit érek és hogy szeretnek-e? Nem volt senki. Mintha otthagynák az embert a Taigetoszon, és tessék: „nőj fel!” Nem mondták meg otthon, mit gondoljak, azt sem, hogy miben higgyek. Nem mondták meg mi a rossz és mi a jó. Ha ezt teszem, mi a következménye, vagy ha azt, annak mi lesz? Ekkor jön fel pedig az, hogy akkor bármit szabad, bármit megtehetek? Vagy sokkal inkább semmit sem?

Mikor még általános iskolába jártam, emlékszem, hogy a barátaimmal közösen beszéltük meg az udvaron, a tesi öltözőben az élet nagy dolgait úgy, hogy aztán inkább csak tettük azt, hogy értjük. Hisz, ha nem értettük volna - és ezt ki is mondjuk - talán megijedünk, talán felkapunk egy pokrócot, magunkra terítjük és nem beszélünk többet ilyenekről.” Alig évesen” pedig igen nehéz azt megbeszélni, hogy inni szabad-e? Hogy a cigi jó-e? Vagy hogy pornót most szabad-e nézni vagy sem.

S mivel - valljuk be - jobb esetben egy 12 éves ekkor még igen laikus bíróként fogható fel ilyen ügyekben, nem tudtunk rá jó választ adni. Hát, ha pedig nincs egyértelmű döntés, ki kell próbálni őket. Ha pedig ki kell próbálni, annak lesznek következményei. Az, ha bejön az iskolába egy személy azzal a tételes mondattal a fején, hogy rossz valami, de én meg nem bízom benne, mit ér az, amit mond? Tényleg az Ő dolga lenne?

„Hagyjad, hadd nyúljon hozzá! Égesse meg csak a kezét, utána nem nyúl többet a forrongó láboshoz.” - Akkor van baj, mikor azt egy mozdulattal a fejére önti a gyerek. Ott már tényleg nem fog többet a láboshoz nyúlni. Nem lesz mivel. Jobb nem megengedni a gyerekeknek, hogy hozzáérjen...

Természetesen mindegyik barátomról lenne egy történetem, mi történt velük. S sokszor gondolok arra, milyen jó lenne visszamenni az időben, és megmondani mit tegyünk ahelyett, amiket tettünk vagy teszünk. Ne gondoljunk nagy dolgokra, de ha ötből egy gyermek életét tönkreteszi, igen nagy dolog az.

Honnan tájékozódunk? Hisz tudjuk, mi sem magunktól szedtünk mindent, hogy például a cigi jó-e vagy sem. Felmentünk az internetre és láttunk, olvastunk. De sokszor úgy hiszem elég egy film, egy karakter ahhoz, hogy irányt adjon egy kisgyerekeknek. Akkor is, ha az egy rossz irány. A filmek, sorozatok pedig sohasem arról voltak híresek, hogy a „jót” ábrázolják benne a „jobbként”. Sosem a főhős a „menő”, sohasem a fényes oldal, hanem a sötét, hisz, ha az rosszul nézne ki, talán mi magunk is csúnyák lennénk a tükörben.

Én úgy láttam, és mai napig úgy látom, hogy túlromantizálunk mindent a filmekben. A whiskyt kortyolgató zongorista, a kigyúrt menő csávó, aki lever mindenkit, az esőben cigiző maffiafőnök. Valahogy mindegyik sokkal csábítóbb létkép s bátorítóbb hang, mint az otthon váró szülők, akik sokszor ahelyett, hogy segítenének, megmondják milyen lusta vagy, milyen életképtelen, esetleg érdeemtelen. Pedig pont nekem is, és talán a barátaimnak is egy otthonról bátorító, erős hangra lett volna szüksége ahhoz, hogy a hibáink elkerülhetőek legyenek. Hogy ne nőjön ki közülünk alkoholista vagy depressziós. Vagy csak oly mód életképtelen, hogy nem képes fogni a szeretet későbbi szignáljait.

Vannak, akik őket és engem hibáztattak volna, ha bele kezdünk bármi rosszba. „Ha bántanak, a te hibád. Miért hagyod, hogy bántsanak? Te is ittál velük, talán, ha a kútba ugranak, utánuk ugrasz?”

Az életben ki kényszerít? Mindig egy srác az iskolából? Mindig a szülő, otthon? Mindig a tanár? Rád tudja-e kényszeríteni valaki, hogy alkoholista legyél, vagy csak hogy igyál? Rád tudja. Bizony rád tudja,

legalábbis rám tudta. De csak rossz szavakkal lehet illet? Talán velem a barátaim régebben lefogva, erőszakkal itattak meg piákat? Dehogya is. Igazi kényszerítés szép szavakkal van, hisz a „barátom vagy” egy szebb szó, jobb smink, mint az „igyál”.

A barátaimmal nem nagyon hamar, de egészen hamar elkezdünk inni. Már nyolcadikban közösen járkáltunk ide - oda. Ha pedig nem közösen, hát egyedül otthon rejtőztünk el az üveg alá. Csak hozzáértünk a forrongó láboshoz. Azonban lett, aki magára borította. Nekem egészen hamar sikerült kijönnöm belőle, amiről talán kicsit később írok is, de a barátaim többségének nem. Van aki a mai napig magán hordozza azt, hogy ott elrontotta. Aki a mai napig minden este agyon issza magát, aki nem képes látni a poháron túlra. Emiatt pedig mi sem értjük meg őt, ő sem minket. Nem tudunk kommunikálni, nincs hogyan segíteni neki. Pedig ez is csak egy apró próbálkozás volt, egy csíntalan keckeckedés az élettel. Megérte? Nem hiszem. Mégsem mondták el soha, hogy ne. Talán a felnőttek azt akarják, hogy mi is mint ők belebukjunk az élet első kis próbáiba? Hogy már onnan mi se tudjunk fölállni, mint ők? Ha pedig a gyerek azt mondja, hogy de, ő akkor is iszik, akkor inkább fogd le inkább sírjon pár percet, mintsem, hogy ne tudjon sírni egy életen át.

Gyakorta mentem fel Facebookra, Youtubera, és mindenhol le volt írva, elmondták videóban - hisz talán engem nem youtuberek neveltek fel valamiképpen? -, hogy milyen értékes vagyok. Elmondták, hogy milyen sokat érek, és hogy mindenki „alanyi jogon” milyen sokat ér. Elhittem. Őszintén hinni akartam benne, úgy gondoltam igaz. S nem értettem sokan miért nem gondolják így. Mondták, hogy bármit is teszek az életben, értékes vagyok, hogy akár nem is az egyén hibája, ha nem barátkoznak vele, hanem mindenki másé. Semmi sem volt az én hibám. Ebben ez életérzésben igen kényelmesen lubickol az ember egészen addig, míg szép lassan - mint talán az első szerelemnél - le nem hull a lepel. Rá kellett jönnöm, hogy értéktelen vagyok. Hisz egyre fájdalmasabb volt hallani, olvasni a hízelgő szavakat. A nagybetűs ÉR-TÉ-KES-t. Fájdalmas, hogyha mindenhol azt olvasod, hogy értékes vagy, mégsem foglalkozik veled senki.

Így teszi tönkre a közszellem az embereket... engem is. A lélek törékeny, és ahogy a kő a Szaharában összetörik, csak a természet behatása által, úgy az ember lelke is összetörik az emberi természet behatása által. Hisz a kő a meleg és a hideg gyors váltakozásával aprózódik. Úgy a lélek is a „meleg” és a „hideg” gyors váltakozásával aprózódik. Ha túl gyorsan váltakozik a fönn és a lenn, összetörünk. Én legalábbis összetörtem.

Erősen rá voltam függve a sorozatokra. Igazából az egész hetedik, nyolcadik, kilencedik, tizedik éveimet sorozatok, filmek nézésével töltöttem, mert nem akartam tudomást venni a valóságról, saját magamról. Amíg mások életével foglalkozom, addig nem kell azzal törődnöm, hogy engem szeretnek-e, hogy én értékes vagyok-e. Hogy most valójában „főszereplő” vagyok-e vagy sem.

Mondjuk inkább azt, hogy nem vagy értékes. Ne hazudjunk. Akkor talán majd meglátjuk azt, ha valaki szemében tényleg értékesek leszünk. Így csak kamu, önhittség, és büszkeség fog belőlünk áradni, a valós szeretetvágy és szeretet adása helyet... Büszkeséggel a szívünkben nem lehet szeretni.

Én magam nem hiszem, hogy egy rossz családban nőttem volna fel, inkább mondanám minden szempontból átlagosnak. De mégis a családtalanság, mint olyan, bennem volt, mint érzés. Egyszerűen akartam valahova tartozni. Ahova várják az embert és boldog mosolyok fogadják, ha hazaér. „Téged vártalak!”

Rendkívüli módon szerettem kiskoromban a meséket, a népmeséket hercegekről, hercegnőkről, na meg a hét fejű sárkányról. Ki ne játszott volna-e már a gondolattal, hogy megmenti a hercegnőt. Biztos vagyok benne, hogy sok álmatlan éjszakán képzelegtem ilyenekről. Lenne-e nagy kardom, palástom, s félne-e szavamtól a sárkány, ha felé lendítve a kardom kiabálnám: „megállj!” Itt a vége barátom! Nem fogok hazudni, most is gondolkozom ilyenekről.

Ez a küldetés akkor lenne nehéz, ha nem tudnánk kardot forgatni nem tudnánk mégis kit kell megmenteni, és a sárkány láthatatlan lenne. Mintha bekötött szemmel ütlegelnénk az eget, hátha egyszer könnyebb lesz. Az egész életem ilyen volt. Nem akartam bevallani, hogy talán engem kellene megmenteni?

Az ember felnő, és ott lesz a szívében a már kialakult hét fejű sárkány, melynek minden fején ott van valami. A „csalódottság”, „szorongás”, „harag”, „félelem”, „elidegenedés”, „depresszió”, és a „szeretlenség”

Be kell vallanom én igen hamar belefáradtam a harcba a saját kis sárkányom ellen. Lehet a depresszióra való hajlam az oka, vagy talán csak az a hatalmas „nemérdekesség”, amely ott van a szívemben. Lóbáltam a kardot, ütöttem a földet, kerestem a láthatatlan kastélyt, benne a hercegnőt, de sehol semmi.

Mígnem egyszer tényleg meghallottam -talán pont egy ilyen föld ütlegeléskor- azt, hogy „téged vártalak”. Ez a hang nem volt erőszakos,

sokkal inkább szelíd, és könnyezve akartam hallani, hogy mondja még, mondja még, hisz nem tudok betelni az ilyen szóval.

Keresztény vagyok, - lelövöm hamar a poént - vagy legalábbis próbálkozom. Nem voltam mindig az. Sőt, sokáig elleneztem, nagyon elleneztem, és tettem is gyakran, hangosan olyan megjegyzéseket, amelyeket mai napig bánok. A hitbéli utazásom igen hosszú volt, talán hosszabb, mint kellett volna. A kam-keresztény vonalon indulva, áthaladtam az ateista vágányra ott igen sokat időzgettem, mígnem elmentem egy rövid időre keletre, megálltam furcsa sátánista megállóknál, amik ígérgettek sokat, bizony sokat, mégis csak elvettek. Aztán megérkeztem. Az első alkalom amikor azt éreztem, hogy meghallgattak, az volt amikor imádkoztam. Milyen indíttatásból? Sok olyan dolog van amit az ember nem mondhat el másnak, hisz sokszor nincs is kinek. Mindig is egy igazi „szerelmes” típus voltam. Mindig, de mindig tetszett valaki. Kétlem, hogy azért, mert tényleg annyira tetszettek volna, inkább azért, mert akartam, hogy valaki szeressen. Vagy egyfajta önző vágyam volt, hogy tetszek én is valakinek. Akkor talán tényleg egy ponton értékes leszek, egyáltalán az esélyem meg lesz rá, hogy az legyek.

Amikor először imádkoztam ezért imádkoztam, hogy szeressenek, hogy szeressen a lány, aki éppen tetszett. Az Úr meghallgatott. Annyira, hogy a lány szeretete mellé valami még nagyobbat kaptam, valami leírhatatlant. Azt a komplex, és még a hajszálereken is átfutó érzést, hogy te élsz, hogy szeretve vagy bármit is teszel, a „téged vártalak” érzése. Úgy érezhettem magam, mint a tékozló fiú, ki a sok szidás helyett a pofont várva, hogy mégis „miket tettél te élettelen?”, meglátta az Ő Atyja szemében a csillogást, hogy mennyire szereti.

„Az apa odaszólt a szolgáltnak: Hozzátok hamar a legdrágább ruhát, és adjátok rá. Az ujjára húzzátok gyűrűt, és a lábára sarut. Vezessétek elő a hizlalt borjút, és vágjátok le. Együnk és vigadjunk, hisz fiam halott volt, és életre kelt, elveszett, és megkerült. Erre vigadozni kezdtek.” - Lukács Evangéliuma 15:22-24

Sokáig haragudtam Istenre. Túl sokáig. Haragudtam mert nem mentek jól a dolgok. Az Úr miért engedi meg a penészt a falon? Miért engedi meg hogy sírjak? Vagy gyermekiségemben miért nem engedi meg, hogy olyan játékaim legyenek, mint másoknak? Talán másokat jobban szeret, mint engem? Talán ő szomorúbb volt, mint én, talán ő jobban sírt nálam, talán ő jobb játékokat is akart volna nekem, mint én magam. De tudom, nem ő volt az, aki így akarta. Talán ő állt a játékboltban a bolt előtt kiabálva, hogy nem mehetsz be?

Ő odaadott nekem mindent. Adott mellém egy párt, akivel mai napig együtt vagyunk, lassan, lassan, de három éve. Adott mellém barátokat,

akik nem azt mondják, ha összeveszünk, hogy „a te hibád”, hanem hogy „megbocsátok”. Segítő kezet adott, furcsa, furcsa, de megokosított, azóta érzem, hogy gondolkodom.

Olyan gyülekezetbe járok, ahol teszünk mindent, és találkozunk mindenféle emberrel. Láttam sok mindent, szép dolgokat, szomorúbbakat, vicceseket. Volt, hogy csináltunk bábelőadást, ahol én is, mint kezdő, szerepeltem, báboztam - én voltam nyúl Dániel. A három előbb említett melléknévnek a keveréke pedig az, amit ott tapasztaltam. Egyszerre volt szép, szomorú és vicces, hogy sokszor a felnőttek ugyanúgy, ha nem jobban hatódnak meg az árva gyerekmeséken, mint maguk a gyerekek. Ezekért a pillanatokért valahogy kívánatosabb élnem, mint azért, hogy egésznap igyak, és a fán, vagy a kamion alatt kössek ki, mint sokan mások a drága közeli-távoli családomból. Valahogy ez nálunk eddig szokás volt.

Igazán slamos duma, de szó szerint életet nyertem benne, ami nem azt jelenti, hogy minden jól megy, -távol legyen - hogy azóta milliárdos lettem volna, vagy lenne ötven luxus hajóm, három magánhelikopterem. Egyébként az egyik arra kellene, hogyha az első elromlik, akkor ott a tartalék, a harmadik pedig arra hogyha a tartaléknak lenne valami baja, vagy sokan akarnánk egyszerre lemenni e Balatonra nyaralni. Úgy hiszem, ezek nem is segítenének túl sokat a bajomon. A gazdag embereknek is ugyanúgy megvan a maga baja.

Azért vagyok értékes, mert az Úr szeret. Miatta nem félek. Miatta nem kell innom, már rá merek nézni az életemre. Miatta nem kell a sorozatokba temetkezni, már rá tudok nézni saját magamra. Miatta tudom fogni a szeretet szignáljait, miatta érzem, hogy élek. Valaki számára lehet az Isten egy megfoghatatlan mendemonda, kis mese. Számomra mégis halál helyett élet, depresszió helyett öröm. Számomra mégis többet ér tőle egy szó, mint millióktól hamis mondatok. Él az Úr.

Minden jövő a múltban kezdődik. Minden, amit szeretnék a jövőben, a múlt hiányából fakad. Ez pedig látszódik is. Ha a jövőre gondolok, sokat szeretnék, mert nem volt semmim, vagy legalábbis én úgy éreztem, hogy nincs. Minden gyerekkori álmom, amelyet az élet szétzilált, jó lenne, ha a jövőben valóra válna. Csak minden sokkal nagyobbban, sokkal nagyfűsűbben, kicsit húsvérebber.

Hol látom magam később? Hol szeretném magam látni később? Nagy a kettő között a különbség. Ég és föld. Mint ide Makó meg Jeruzsálem.

Egész életemben az volt az álmom, hogy majd egyszer egy családi házában lakhatok. Sok embernek talán nem nagy dolog, de előttem mindig olyan idilli, olyan szép kép volt a kis kocka házak melege. Bár a

bennem lévő kis telhetetlenség mondatja velem, hogy remélem, hogy nem egy kádár kockában kell eltölteném az életemet, de a valóság az az, hogy még annak is örülnék. Mindig is panellakásokban éldegéltünk - természetesen nem a legjobb környéken, vicces egyébként, ha este nem volt tévé, nézhettem az ablakból, hogy a kuka mellett hogyan verekednek -, mindig egy gyermeki ígéret volt a családház, hogy örüljek, s reménykedjek egyszer talán lesz. Azóta már - már felnőttem, és nem. Édesanyámnak nem lett nagy kertje, nekem sem lett kisebb játszóterem az udvaron, vagy trambulínom, amelyen napestig ugrálhatnék, - ha nem lennék asztmás -. Nem lett, de igenis szeretném, ha a jövőben lenne a feleségemnek kertje, és a gyerekeimnek játszótere, kis elektromos motorja, amellyel ő lehet a legmenőbb az óvodában.

Azonban mindezt nem úgy szeretném elérni, hogy közben eladósodom, és a családomnak nem egy szerető, biztos otthont hagyok örökségül, hanem egy nagy adag adósságot. Nem úgy szeretnék házat, hogy felveszek harmincmillió lakáshitelt, aminek a törlesztője legalább annak a kétszerese. Jó lenne egy élhető bér, vagy élhető hitel, ha más nincs. Nem lehúzást és kizsákmányolást, hanem az emberi szereteten alapuló segítségnyújtást várnék. Jó lenne, ha valamit tenne ezért a kormány, hisz ki más, ha ők nem. Örködni kellene felettünk, segítenie. Ne árusítsa ki minden fiát és lányát, ne dobja őket utcára. Jó lenne, ha a kormányban, a szociális hálóban nem az ellenséget és a hibát kellene látnom... - Ígérem nem fogok sokat politizálni-.

Én szeretnék itt maradni... Szinte minden második barátom, volt ismerősöm kimegy, ki akart, vagy már kiment külföldre. Hibáztathatóak? Nem hiszem. A kisállat is elmegy hazulról, ha nem foglalkoznak vele. Éhen halni pedig senki nem szeretne. Én azonban ezt nem tudom megtenni. Itt akarok maradni, hisz, ha mindenki elmegy, ki marad itt? Szeretem a magyar nyelvet, a történelmünket, a kultúrát. Hát különben magyar zenét, hogy játszanék a harmonikán? Mégis akkor már mit fogok tenni, ha ezt a szeretetet a családom bánja? Akkor sem fogok kimenni? Ha majd a gyerekeim kéri, adjak neki enni, és nem lesz mit. Mit fogok neki mondani? Remélem tíz év múlva sem bánom meg, hogy nem mentem ki már most nyugatra. Remélem nem fog emiatt a családom szomorkodni, nélkülözni, és nem is akarom majd magam később emiatt hibáztatni, de csak remélni, mint azt már ezerszer mondtam, remélni tudom, hogy tíz év múlva is maradunk itt egy páran. Ha kell, kézen fogva, mint egy óvodában. Vacogván, rezegve táncikolván, sírván, örültségben egy ország sírján.

Szeretnék majd összeházasodni a jelenlegi párommal. Lehet kicsit maradi vagyok. Nekem nem elég egy élettársi kapcsolat, amit bármikor fel lehet bontani. Én szeretném, ha látná, és minden porcikájában érezné, hogy fontos. Legalábbis számomra mindenképpen az. Legkevesbé sem

eldobható. Szeretném őt fehér ruhában látni, és úgy viselni őt mellettem, mint valami ékességet. A házasságban pedig erősen kitartani. Szeretetlenben viselve el egymást. Nem azt mondom – főleg ilyen fiatalon – hogy sosincs bennem kétség vagy egy apró percekig tartó félelem. Viszont attól jobban félek, hogy egymás után több feleségem legyen, mintsem, hogy egy, egy egész életen át. A több párkapcsolatban a szeretet utáni nagy hajszát látom, a sohasem révbeérést, a sohasem nyugalmat. Az egyben látom a nyugalmat, a küzdést, a szenvedélyt. Egy házasságot, nem hiszem, hogy könnyű egy egész életen át életben tartani. Távolról sem. De így legalább van benne kihívás, van benne „mi, együtt”, hogy nem kell egyedül lenned, hogy őszintén és bátran mondhatod a másoknak, hogy: „szeretlek és szeretni is foglak jóban, rosszban, míg a halál el nem választ.” Nem egy papír, nem egy vita, vagy egy oda nem adott szó, hanem a halál.

Majd szeretnék örökbefogadni. Hogy” saját” gyerek előtt vagy után azt nem tudom. Azt sem tudom, hogy szeretnék -e” sajátot”. De örülnék neki, ha megengedhetnék majd magunknak azt, hogy ekkora szeretetet adjunk egy gyereknek vagy gyerekeknek. – Persze tudván azt is, hogy valószínűleg mi nagyobb szeretet kapunk tőle, mint ő tőlünk. – Vannak barátaim, és unokatesóim is, akiknek intézetben, vagy nevelő otthonban kellett felnőniük. Senkinek nem szeretném azt a kint és elhagyatottságot, amit ők átéltek, átélnek. Senkinek nem járja, hogy önhibáján kívül ezzel kelljen szembesülnie. Az pedig, hogy ezzel nem kezdünk itthon semmit, megint egy más kérdés.

Nem szeretném abbahagyni a keskeny ösvényen való járásomat. Úgy lenne jó a szívemnek, ha tíz év múlva nem tízszer közömbösebb lenne az Úr iránt, hanem tízszer erősebb. Nagyobb dobbanásokkal tudná azt mondani másoknak, hogy van remény, még ha távolinak, vagy lehetetlennek tűnik is. Ki akarok tartani, és úgy látni magam tíz év múlva, aki tudott segíteni az embereken, aki nem bukott el, aki elakarja végezni a futását lesz, ami lesz. Hisz mit ér az én hitem, ha én azt nem akarom tovább adni másoknak. Hát, ha mi örvendünk, akkor nem akarnánk legszívesebben elmondani mindenkinek, hogy miért van mosoly az arcunkon? Jó volna elmondani, s ha ezerből is csak egy hallja meg igazán, amit mondok, megérte mind az ezerhez odamenni és próbálkozni azért az egyért. Nem azt szeretném, hogy a jövőben több” keresztény” legyen. – Távol legyen. – Azt szeretném, ha a jövőben többen követnék Krisztust. S az emberek meglátnák, hogy milyen is az amikor valaki őt követi. Igazán jó lenne, ha azt látnám majd, hogy a keresztények nem a világ felé, az erkölcstelenség, vagy a kompromisszumok felé nyitnának, hanem egymás felé. Ha tudnánk közös programokat szervezni, ha tudnánk közösen ünnepelni mindenféle szidalmazás nélkül. S akkor talán tényleg

meglátnák a nem keresztények is, hogy van benne valami. Ha egymást nem tudjuk szeretetben elviselni, másokat hogyan tudnánk?

Ironikus, hogy olyan időben kezdtem el az igazságról tanulni, - hisz végül is maga a nagybetűs igazság lesz a szakmám - amelyben nem nagyon van igazság. Ha körbenézünk, a rossz nem kapja meg büntetését, aki lop, az tovább lothat, aki hazudik, annak a nyelve a helyén marad. Azonban, akitől lopnak, az rács mögött ül, aki az igazságot mondja, annak a nyelvét kivágják. „Ne beszélj.” Valahogy mégis valamiféle fancsali büszkeség tölt el amiatt, hogy ezt tanulhatom. S valahogy valami furcsa öröm van abban, ha az ember nem szólalhat meg. Akkor tudjuk, hogy valamilyen szinten igazunk van. S az az igazság, hogy amikor az ember nem szólalhat meg az anyanyelvén, szól olyan nyelveken, amiket az önkény nem ismer. Majd beszélek a zene nyelvén és nem a papíron, hanem a húrokon, a billentyűn adom ki magamból azt, ami bennem van. S akik még hallani képesek lesznek, értik majd, amit mondok. Majd beszélek a szeretet nyelvén és minden pillantásomból, a szemöldököm, a homlokom összeráncolásából, aki még lát, érteni fogja mit akarok. Így fogunk beszélni egymással. Beszélünk az önkénnyel is, csak ő nem érti, nem akarja érteni azt, amit mondunk. Mert nem érti a zene nyelvét, a szeretet nyelvét, de gyakran magyarul sem tud. Tanuljon meg mindenki ezeken a nyelveken, hisz sírni, lehet csak a húrok közt lehet majd.

„A háború művészet”. Szerintem nem. A háború mészárszék. A háború önkény. A háború a hatalommal való teljes visszaélés. Nincsen igazságos háború. Az egyetlen indok, amely egy háborút racionálissá tehet, az az, ha nem előre tekintve küzd az ember, hanem hátra. Félek a háborútól. Ha valamiben, ebben legalább sikeres volt a sok gagy propaganda, a görgetéssel töltött idő a Facebookon. Félek tőle. Mint már említettem asztmás vagyok, így azt sem tudom behívnának-e, de van egy sanda gyanúm, ha fegyvernek nem is, a darálóba attól függetlenül még jó lennék. Nem hiszem, hogy lesz békés kimenetele a jelenlegi konfliktusnak, ha nyer, ha veszít az anyáska. Ütni fogom már a 35 éves kort, már majdnem járókerettel fogok járni, de majd még szó lesz róla az öregotthonban. Hisz nálunk Magyarországon olyan jó a közellátás, hogy már 35 évesen nyugdíjba mehetek majd. Aztán pedig az öreg tatákkal fogjuk megvitatni vért izzadva igazunkat, miszerint pontosan ki is dugította el először a nagy Szláv Wc-t. Majd, ha az emberek a szívükben megérették a békére, -amely az utóbbi 6-8 ezer évből kiderül, hogy még nagyon távol lehet- akkor megköttetik az is. Ha majd az egyszerű ember tud nemet mondani az önkénnyel szemben, mikor majd a becsület és a tisztesség többet fog érni holmi életnél, akkor talán béke lesz, s vége lesz ennek az egésznek. Addig pedig remegünk attól függően, hogy éppen mit mondd a mellettünk állomásozó televideós készülék.

Sokszor újra olvastam azokat, amiket írtam, néha eszembe jutott miket tudnék még leírni, aztán jól el is felejtettem őket. Volt, hogy heteket kihagytam úgy, hogy nem is írtam semmit, és olyan is volt, hogy egy - két alkalommal írtam meg igazából a felét. Felmerült bennem, hogy amiket írtam az vajon én vagyok-e? Megbújok-e én vagy a kortársaim a szavak, a betűk között? Esetleg félreértelmeztem valamit, és igazából Törökország gazdasági helyzetéről kellett volna esszét írnom? - Igazán savanyú egy szöveg lenne. -

A lelkeemben próbáltam körbe nézni, hogy pontosan tudjam leírni miket éreztem. Egy gyerek, egy középiskolás egy egyetemista. Nem emlékszem már a falak színére, az emberek grimaszaira. Viszont, ha magamba nézek látom a szívemben az árnyalatokat. Minden én és mi „én vagyok”. Minden, ami úgy kezdődik, hogy „úgy gondoljuk”, én gondolom úgy, de ezeket direkt leírni bizony fáradtságos lenne a kezeimnek. Sőt, talán úgy megöregednének vacogó ujjaim az írás közben, hogy a hús mállana le róluk hirtelenjében. Látom az életemet, látom azt, hogy mi fáj, hogy mit éreztem. Pontosán látom, de nem akarom észrevenni. Hisz, ha észrevenném, - mint egy Kafka regényben - sosem tudnám meg miért perel velem az élet, vagy csak hallanék a Kastélyról, ahova nem mehetek be. Az egész élet egy állandó félelem az elérhetetlentől, önmagunktól, az igazságtól. Valahogy mégis megtaláltam benne, az elérhetetlent, önmagamot, és az igazságot. Talán nem is én őt, hanem Ő talált meg engem.

Tudom talán későn adok útmutatót a saját szívemhez, de szerintem, aki olvasta, az gondolta rá, hogy: miért mondja mindig, hogy „mi”, mikor róla kéne, hogy szóljon? De úgy hiszem, „mi” is mindig akkor jövünk rá a dolgok miértjére, amikor valaminek vége.